

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **A. J.**, zast. JUDr. Janou Borskou, advokátkou se sídlem Roháčova 2614, Tábor, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křižová 25, Praha 5, o přezkum rozhodnutí žalované ze dne 5. 3. 2012, čj. X, o invalidní důchod, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích, ze dne 17. 9. 2012, č. j. 2 Ad 31/2012 - 33,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobce JUDr. Janě Borské, advokátce se sídlem Roháčova 2614, Tábor, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 2.600 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojil proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 17. 9. 2012, č. j. 2 Ad 31/2012 - 33 (dále jen „napadený rozsudek“), jímž krajský soud zamítl žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 3. 2012, čj. X, o námitkách proti jejímu rozhodnutí ze dne 14. 12. 2011, kterým byl stěžovateli přiznán od 23. 10. 2011 invalidní důchod pro invaliditu I. stupně podle § 38 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZDP“).

Podle posudku posuzujícího lékaře OSSZ Tábor ze dne 22. 9. 2011, pro potřeby řízení v I. stupni, byl stěžovatel podle § 39 odst. 1 a § 39 odst. 2 písm. a) ZDP uznán invalidním pro invaliditu I. stupně. Podle uvedeného posudku činí z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pokles jeho pracovní schopnosti 40 %.

V podaných námitkách stěžovatel vyjádřil nesouhlas s přiznáním invalidity I. stupně. Uvedl, že podle jeho názoru nebyl objektivně posouzen jeho zdravotní stav, a domnívá se, že vzhledem k nepříznivému zdravotnímu stavu a dělnické profesi měla být míra poklesu jeho pracovní schopnosti stanovena vyšší.

V námitkovém řízení byla k dispozici kompletní zdravotní dokumentace obsahující neurologické, neurochirurgické, ortopedické vyšetření, vyšetření bederní páteře magnetickou rezonancí, na základě kterých byl stanoven diagnostický souhrn, podle kterého je stěžovatel stížen polyradikulárním kořenovým syndromem, má vysoký krevní tlak, je prostatik, trpí obezitou, je ve stavu po operaci varixů, karpálního tunelu, plastice vazů pravého kolene APE a deformity septra nosního. O zdravotním stavu stěžovatele a jeho funkčních důsledcích nebyly žádné pochybnosti, mezi lékařskými nálezy nebyly rozpory, které by se týkaly významných skutečností. K námitce stěžovatele posudkový lékař uvedl, že přezkumem zdravotního stavu nebylo zjištěno funkční postižení takové závažnosti, aby bylo indikací k vyššímu než I. stupni přiznané invalidity. Posudkový lékař se zabýval i nároky práce stěžovatele. Za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu stěžovatele s nejvyšším dopadem na pokles pracovní schopnosti bylo označeno postižení podle kap. XIII oddíl E, položka 1 písm. c) přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb. a míra poklesu pracovní schopnosti byla stanovena ve výši 40 %. Nebyl shledán důvod k úpravě procentní míry pracovní schopnosti podle § 3 a 4 vyhlášky. Po tomto doplnění řízení a v jeho kontextu bylo vydáno napadené rozhodnutí.

V žalobě stěžovatel vyjádřil nesouhlas s posudkovým závěrem a napadeným rozhodnutím, neboť podle jeho názoru nebylo přihlédnuto k jeho námitkám.

Krajský soud řízení doplnil posudkem PK MPSV v Českých Budějovicích ze dne 14. 8. 2012. Posudková komise za přítomnosti stěžovatele zaznamenala jím uváděné subjektivní potíže, popsala výsledky odborných lékařských vyšetření a uvedla zjištění ze zapůjčené zdravotní dokumentace praktického lékaře a zaznamenala, s jakým výsledkem byl stěžovatel vyšetřen posudkovým lékařem. Nově bylo ze zdravotní dokumentace zjištěno aneurysma na střední mozkové tepně, s provedeným zaklipováním. Nově se dále posudková komise vyjadřovala také k ošetření výdutě na pravé střední mozkové tepně, kde je stěžovatel bez komplikací. Nebyla doložena porucha motorická, senzorická, řečová ani kognitivní, rána se zhojila dobře. Stav bez následků by bylo možno hodnotit nejvýše 10 % mírou poklesu pracovní schopnosti, jak v oblasti nervového ústrojí, tak v oblasti cévní. Byl konstatován dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, který omezuje tělesné schopnosti významné pro pracovní schopnost. Příčinou tohoto stavu s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti je dysfunkce páteře na podkladě těžších degenerativních změn v oblasti hrudní a bederní. Byla zjištěna imprese výhřezu disku L4/5 na durální vakv místě odstupu kořene L5 vlevo, foraminostenóza l4/5 vlevo prominencí disku, osteofyty a spondylartrotické změny. EMG vyšetření shledalo známky chronického postižení kořene L5 a S1 bez enervačních projevů ve svalech, což svědčí o lehkém postižení. Doporučen

pokračování

konzervativní postup, čemuž nasvědčuje zlepšení po rehabilitaci. Postižení páteře komise podřadila kapitole XIII oddíl E, položka 1 písm. c) přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., kde se uvažuje s mírou poklesu pracovní schopnosti v rozsahu 30-40 %. Posudková komise zvolila horní hranici, tj. 40 % i s ohledem na nově diagnostikované postižení a základní vzdělání stěžovatele. Vertebrogenní postižení lze nejvýše hodnotit jako středně těžké neboť s ohledem na dělnickou profesi posuzovaného a nižší možnost rekvalifikace, neboť symptomatologie není plně vyjádřena, nejde o parézy končetin, nejde o svalové atrofie, sfinkterové obtíže. Byly zjištěny projevy kořenového dráždění, porucha statiky a dynamiky páteře. Korekční faktor podle § 3 využít nelze, protože procentní navýšení je již obsaženo ve využití horní hranice procentního rozmezí. Stav stěžovatele nelze posoudit podle shora uvedené položky písm. d), protože nejde o těžké postižení více úseků páteře s trvalými projevy kořenového dráždění, trvalým a těžkým postižením nervů se svalovými atrofiemi, poruchami hybnosti končetin pro závažná ochrnutí a závažné poruchy svěračů. Žádná z jiných komorbidit nemá takový funkční dopad, aby sama o sobě zdůvodnila použití takového hodnocení, které by odpovídalo invaliditě nějakého stupně. Krajský soud po přezkoumání napadeného rozhodnutí v mezích daných žalobními body, kdy při svém rozhodování vyšel především z uvedeného posudku posudkové komise, dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

V kasační stížnosti stěžovatel brojí proti napadenému rozsudku z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel uvádí, že již v žalobě namítal, že jeho zdravotní postižení mělo být podřazeno pod nejzávažnější postižení uvedené v kapitole XIII oddíl E, položka 2 b) přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb. Svůj názor opírá o skutečnost, že obecně položka 2 výše uvedených kritérií stanovuje postižení vrozených či získaných deformit páteře vycházející ze skoliozy, degenerativního onemocnění páteře a stenozy páteřního kanálu. Forma stenozy a skolioza je zmíněna i ve znaleckém posudku. Stěžovatel má od svých 15 let sníženou pracovní schopnost z důvodu vrozeného postižení páteře. Položka 2 b) pak přímo stanovuje postižení v rozsahu kombinace závažného postižení více úseků s nepříznivou neurologickou symptomatologií, trvalé kořenové dráždění nebo závažné výpadové jevy, závažné postižení nervů, popř. projevy neurogenního močového měchýře, některé denní aktivity omezeny. U stěžovatele se projevuje nervové poškození, mimo bolesti páteře, intenzivní bolesti varlat. Z tohoto důvodu je doloženo i vyšetření z urologie, kde bylo nutné vyloučit jiné postižení. Fakticky bylo konstatováno kořenové dráždění. Všechny tyto námitky byly tvrzeny před soudem a byly také prokazovány lékařskými zprávami v originálu předloženými při jednání soudu. Dle názoru stěžovatele nebyla vzata dostatečně v úvahu všechna další postižení, kde například je zmíněna v posudku pouze drobná oční vada, kdy je však stěžovatel fakticky stížen astigmatismem s kombinovanou oční vadou, kterou nelze plně kompenzovat brýlemi. Dále v kombinaci s dalším postižením měla být vzata v úvahu skutečnost, že se nejedná pouze o jedno či dvě další postižení, ale o několik dalších omezení, která společně se základním postižením páteře neumožňují soustavný pracovní režim pouze se stanoveným omezením 40 %. Posuzující orgán nedostatečně zvažil možnost využití § 3 předmětné vyhlášky, když konstatoval, že k aplikaci předpisu o korekčních faktorech není důvod. Krajský soud si sám nechal vypracovat posudek PK MPSV v Českých Budějovicích, kde bylo navíc údajně

hodnoceno i další omezení stěžovatele a to zaklípování aneurysma na střední mozkové tepně, což však nastalo až po soudním jednání. Možnost postupu podle § 3 odst. 2 předmětné vyhlášky údajně vzal v úvahu v té podobě, že již byla možnost navýšení zohledněna tím, že bylo stěžovateli přiznáno omezení v rozsahu rozpětí v horní hranici 40 %. Tento výklad však stěžovatel považuje za extenzivní, a namítá, že komise fakticky bodové hodnocení snížila, když pod ně podřadila i posouzení nových postižení, a když uvedla, že maximální bodové hranice bylo užito s odkazem na vzdělání a profesi stěžovatele. Všechny tyto skutečnosti byly uvedeny při jednání před krajským soudem, včetně předložení originálů zpráv, které potvrzovaly pravdivost tvrzení stěžovatele, krajský soud přesto žalobu zamítl. Stěžovatel je s odkazem na § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. toho názoru, že právní předpis pro jeho zařazení poklesu pracovní schopnosti a to mu odpovídající invalidity byl použit nesprávně i přes stanovisko posudkového zhodnocení PK MPSV ze dne 14. 8. 2012. Dále pak stěžovatel s odkazem na § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. skutečnost, že správní orgán v situaci, kdy měl k dispozici posudkovou zprávu a navíc zdravotní zprávy odborných lékařů, vzal jako podklad rozhodnutí pouze skutečnosti uvedené v posudcích a nikoliv písemné zprávy lékařů. Správní orgán se nevyrovnal se všemi tvrzenými a lékařskými zprávami doloženými skutečnostmi. Ani v jedné zprávě není zmíněn astigmatismus stěžovatele v souvislosti s oční vadou. Pouze posudek PK MPSV okrajově zmiňuje tuto skutečnost jako bezvýznamnou. Ve svých námitkách k této posudkové zprávě stěžovatel uváděl, že s těmito závěry nesouhlasí. Jednotlivé rozpory však krajský soud žádným způsobem nezmiňuje, kdy odkazuje pouze na posudkovou zprávu s tím, že není odborníkem ve věci. Na základě všech těchto skutečností považuje stěžovatel kasační stížnost za důvodnou, a navrhuje aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaná podala ke kasační stížnosti vyjádření, v němž uvedla, že postup Krajského soudu v Českých Budějovicích považuje za zcela v souladu se zákonem. Krajský soud požádal PK MPSV v Českých Budějovicích o zhodnocení a posouzení zdravotního stavu stěžovatele ke dni vydání napadeného rozhodnutí, posudkový závěr si krajský soud v odůvodnění rozsudku vyložila a zároveň uvedl, které skutečnosti vzal za prokázané a z jakého důvodu k posudku přihlédl. Žalovaná proto nemá důvod pochybovat o zákonnosti a objektivitě napadeného rozsudku a s právním názorem v něm vyjádřeným se ztotožňuje. Proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že kasační stížnost podána osobou oprávněnou a je proti označenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu i řízení, jež jeho vydání předcházelo, v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., neshledal přitom vady, k nimž by musel podle § 109 odst. 4 s. ř. s. přihlídnout z úřední povinnosti; vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

Nejvyšší správní soud v prvé řadě považuje za vhodné přiblížit právní specifikaci uplatněných kasačních důvodů. Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační

pokračování

stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení, spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spisech, nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Stěžovatel v první řadě namítá, že právní předpis pro jeho zařazení poklesu pracovní schopnosti a to mu odpovídající invalidity byl použit nesprávně i přes stanovisko posudkového zhodnocení PK MPSV ze dne 14. 8. 2012, jeho postižení mělo být podřazeno těžší kvalifikaci ve smyslu položky 2 b) příslušného ustanovení předmětné vyhlášky. Dále pak stěžovatel namítá skutečnost, že správní orgán v situaci, kdy měl k dispozici posudkovou zprávu a navíc zdravotní zprávy odborných lékařů, vzal jako podklad rozhodnutí pouze skutečnosti uvedené v posudcích a nikoliv písemné zprávy lékařů, a správní orgán se nevyrovnal se všemi tvrzenými a lékařskými zprávami doloženými skutečnostmi. Jmenovitě ani v jedné zprávě není zmíněn astigmatismus stěžovatele v souvislosti s oční vadou. Pouze posudek PK MPSV okrajově zmiňuje tuto skutečnost jako bezvýznamnou. Ve svých námitkách k této posudkové zprávě stěžovatel uváděl, že s těmito závěry nesouhlasí. Jednotlivé rozpory však krajský soud žádným způsobem nezmiňuje, kdy odkazuje pouze na posudkovou zprávu s tím, že není odborníkem ve věci.

K uvedeným námitkám Nejvyšší správní soud, a to do značné míry obdobně jako krajský soud, především uvádí, že pokud jde podklady, na základě kterých krajský soud rozhodl, platí, že rozhodnutí správního orgánu o nároku na invalidní důchod je závislé zejména na odborném lékařském posouzení. Podle právní úpravy platné a účinné od 1. 1. 2010 zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely námitkového řízení posuzuje ČSSZ, a pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění jej posuzuje Ministerstvo práce a sociálních věcí, pokud napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě posudku okresní správy sociálního zabezpečení; za tím účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise. Při přezkumu takového rozhodnutí neposuzuje soud věcnou správnost posudku, neboť k tomu nemá potřebné odborné znalosti. Posudek Posudkové komise MPSV soud hodnotí jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v § 77 odst. 2 s. ř. s., avšak s ohledem na mimořádný význam v tomto řízení bývá tento posudek důkazem rozhodujícím v případech, kdy z hlediska své celistvosti a přesvědčivosti nevzbuzuje žádných pochyb, a nejsou-li tu ani žádné jiné skutečnosti nebo důkazy, kterými by správnost posudku mohla být zpochybněna. Požadavek úplnosti a přesvědčivosti kladený na tyto posudky spočívá pak v tom, aby se komise vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především s těmi, které posuzovaný namítá, a aby své posudkové závěry náležitě odůvodnila. Jelikož žalovaná rozhoduje o nároku na invalidní důchod, příp. o změně tohoto nároku či jeho odnětí v dvouinstančním řízení, jsou zejména na její rozhodnutí v námitkovém řízení kladeny nároky na jasnost, srozumitelnost a úplnost odůvodnění (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2011, č. j. 6 Ads 99/2011 - 43, přístupný na www.nssoud.cz).

Náležitosti posudku upravuje s účinností od shora uvedeného data, tj. od 1. 1. 2010 vyhláška č. 359/2009 Sb. ve svém ustanovení § 7. Posudek o invaliditě musí obsahovat mimo formálních náležitostí rovněž účel posouzení a datum posouzení zdravotního stavu a pracovní schopnosti pojištěnce, výčet rozhodujících podkladů o zdravotním stavu pojištěnce, z nichž orgán sociálního zabezpečení vycházel při posouzení zdravotního stavu a pracovní schopnosti pojištěnce, skutková zjištění, ke kterým orgán sociálního zabezpečení dospěl při posuzování zdravotního stavu a pracovní schopnosti pojištěnce, výsledek posouzení zdravotního stavu a míru poklesu pracovní schopnosti se stanovením, zda se jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, procentní míru poklesu pracovní schopnosti, stupeň invalidity, den vzniku invalidity, resp. den změny stupně invalidity nebo den zániku invalidity. Obligatorní náležitostí posudku je rovněž odůvodnění výsledku posouzení zdravotního stavu a míry poklesu pracovní schopnosti. Jde-li přitom alespoň o invaliditu I. či II. stupně (tedy pokles pracovní schopnosti v rozmezí nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 69 %), musí posudek obsahovat rovněž tzv. pracovní rekomandaci, tedy doporučení stran vhodného druhu práce, kterou je pojištěnec schopen při svém zdravotním postižení vykonávat (srv. k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2012, č. j. 4 Ads 19/2012 - 18, přístupný na www.nssoud.cz).

V projednávaném případě si krajský soud vyžádal posudek PK MPSV Českých Budějovicích. V případě tohoto posudku, stejně jako tomu bylo u posudku ČSSZ pro potřeby námitkového řízení u žalované, bylo vycházeno (což ostatně potvrzuje sám stěžovatel v kasační stížnosti) z veškeré dostupné zdravotnické dokumentace, a stěžovatel byl při obou těchto posouzeních osobně přítomen. Obě tato posouzení se mj. vypořádávala s bezprostředními námitkami stěžovatele, které při posouzeních vznášel, a dospěla k prakticky shodným závěrům, a to, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu stěžovatele s nejvyšším dopadem na pokles pracovní schopnosti je postižení podle kap. XIII oddíl E, položka 1 písm. c) přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb. a míra poklesu pracovní schopnosti byla stanovena ve výši 40 %, přičemž nebyl shledán důvod k úpravě procentní míry pracovní schopnosti podle § 3 a 4 vyhlášky.

Oba tyto posudky, a zejména pak posudek PK MPSV České Budějovice, vyžádaný krajským soudem pro potřeby řízení o žalobě, jsou obsáhle vyargumentovány (u posudku PK MPSV jmenovitě k námitce stěžovatele, že jeho postižení má být posouzeno jako závažnější), i podle názoru Nejvyššího správního soudu splňují požadavky na jejich přesvědčivost, jasnost, srozumitelnost a také úplnost odůvodnění.

Pokud jde o námitku, vyúsťující v názor, že správní orgán se nevyrovnal se všemi tvrzenými a lékařskými zprávami doloženými skutečnostmi, když jmenovitě ani v jedné zprávě není zmíněn astigmatismus stěžovatele v souvislosti s oční vadou, ta se jeví poněkud nesrozumitelná, popř. protimluvná. Pokud by oční vada stěžovatele nebyla uvedena v žádné doložené lékařské zprávě, pak se s ní přirozeně správní orgán nijak vyrovnávat nemohl. Tady jde u dané námitky zřejmě o její nesprávnou formulaci, neb stěžovatele dále uvádí, že tuto skutečnost zmiňuje pouze posudek PK MPSV (který vycházel ze stejných lékařských zpráv), avšak stěžovatel nesouhlasí s tím, že daný posudek tuto vadu zmiňuje toliko okrajově a jako bezvýznamnou. Nejvyšší správní soud nemůže souhlasit ani s tím, že krajský soud jednotlivé rozpory soud žádným způsobem nezmiňuje, kdy odkazuje pouze na posudkovou zprávu s tím, že není odborníkem ve věci. Jak bylo již shora

pokračování

poznámeno, úkolem soudu není provádět vlastní posouzení zdravotního stavu posuzovaných osob, k tomu slouží právě posudky odborných pracovišť. Soud má zkoumat to, zda byly takové posudky zpracovány či získány v souladu se zákonem, zda nejsou příp. vzájemně rozporné, a zda jsou dostatečně přesvědčivé, úplné, jasné a srozumitelné. Závěr posudku PK MPSV obsahuje i judikaturou požadovanou pracovní reglementaci posuzovaného, když se na jeho str. 4 výslovně uvádí: Je schopen vykonávat výdělečnou činnost v podstatně menším rozsahu a intenzitě. Je schopen využít zkušeností strojního zámečníka, případně se rekvalifikovat na jinou méně mentálně náročnou práci, je pouze vyučený.

Krajský soud u předmětných posudků žádnou vadu ve způsobu jejich zpracování a ani v jejich obsahu neshledal. Zřetelné aspekty předmětných posudků krajský soud náležitě posoudil, akceptoval i reakci PK MPSV na námitky stěžovatele, a s tímto způsobem „vypořádání rozporů“ se s ohledem na ostatní obsah posudku také ztotožnil. Stejně tak ani Nejvyšší správní soud neshledal, že by správní orgán či soud nesprávně posoudily a také zhodnotily učiněná skutková zjištění.

Namítá-li stěžovatel, že komise fakticky bodové hodnocení snížila, když pod ně podřadila i posouzení nových postižení, jmenovitě zaklípování aneurysma na střední mozkové tepně, jež však nastalo až po soudním jednání, pak je nutno poznamenat, že toto mohlo být sice komisí vzato na vědomí, ale nemohlo to mít vliv na přezkoumávané rozhodnutí, neb krajský soud je zákonem zavázán napadené rozhodnutí přezkoumávat podle skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí, a takto krajský soud k dané věci také přistoupil.

V daných souvislostech se nabízí také poznamenat, že pokud je stěžovatel toho názoru, že příp. po vydání napadeného rozhodnutí došlo k takovému vývoji v jeho zdravotním postižení, který odůvodňuje jeho posouzení jako stavu závažnějšího, může se znovu obrátit se žádostí o nové posouzení zcela aktuálního stavu svého zdravotního postižení a v důsledku takového příp. zjištění o přiznání vyššího stupně invalidity.

Ze všech uvedených důvodů Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost jako nedůvodnou a zamítl ji.

K osobní situaci stěžovatele, která je skutečně specifická, soud ještě dodává, že na případy tíživých sociálních situací v našich podmínkách pamatuje také systém pomoci v hmotné nouzi a dávek sloužících k zajištění péče o zdravotně postižené (příspěvek na péči).

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1, 2 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, které mu vznikly. Žalovanému správnímu orgánu, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nelze náhradu nákladů řízení v souladu s ustanovením § 60 odst. 2 s. ř. s. přiznat.

Ustanovené zástupkyni stěžovatele náleží v souladu s § 11 odst. 1 písm. b) a d), § 7 a § 9 odst. 2 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů (dále

jen „advokátní tarif“) odměna v celkové výši 2.600 Kč. Soud přiznal advokátce odměnu za dva úkony právní služby po 1.000 Kč, tj. za převzetí a přípravu zastoupení včetně první porady s klientem a doplnění kasační stížnosti, celkem tedy 2.000 Kč. Dále Nejvyšší správní soud přiznal ke každému úkonu náhradu hotových výdajů podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky po 300 Kč, celkem tedy 600 Kč. Jelikož ustanovená advokátka nedoložila osvědčení o registraci k placení DPH, soud vycházel z toho, že plátcem této daně není. Celkem tedy ustanovené zástupkyni přísluší odměna ve výši 2.600 Kč, která jí bude vyplacena do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. října 2013

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu